

Kolaričev Matijček. Pregledala sva konje, moral mi je vse povedati kaj se je z lanskimi zgodilo, za koliko jih je prodal, komú i. t. d. In ko se je prvič vozil kam v obližje, šel sem z njim. Takó je bilo več let in odrastel sem vže toliko, da nisem več jahal o počitnicah na vodo Matijčkove konje, ali k njemu sem prihajal vender le še prav pogosto in pogovarjala sva se kakor dva odrasla človeka. Spominjam se še dobro, kako mi je v Novem Mestu gospodinja rekla, da naj grem v to in to gostilno, da me pričakuje ondú nek znanec. Oj kako veselo sem šel, da-si nisem vedel, kdo je. Da-si je Novo Mesto blizu, vender Belokranjci le bolj redko dohajajo preko Gorjancev, raje gredó v Karlovec, zato me je le redko kdaj kdo obiskal. Pridem k Štemburju — kdo me čaka? Kolaričev Matijček. Bilo mi je, kakor da mi je prišel oče, ko mi je segel prijazno v roko. Lice mu je bilo še bolj okroglo, oči so se mu svetile, a oni murček v ušesu, kakor da bi se mu majal od samega veselja.

— Kako je?

— Dobro! odrežem se jaz.

— Pojdi z mano! Imam dobre konje! —

Jož, kako rad, kako rad bi bil šel z njim, ali moral sem ostati. Porazgovorila sva se pa vender o marsičem, in dobro vem, da je poklical lepo pečeno klobaso krvavico. Dišala je nama. A mislil pač nisem takrat, da ga vidim zadnjič v svojem življenji.

O počitnicah sem prišel domóv. Prvo vprašanje mi je bilo po Matijčku.

— Hudo je — pravi mati — pred štirinajstimi dnevi so ga pripeljali iz Gradca nezavednega. Kap ga je zadela in od tedaj se je le malo kdaj zavedel. Ne bode ostal! —

— Siromák, siromák — vzdihoval sem jaz in večkrat vprašal po njem; k njemu pa vender nisem šel, ker mi je bilo preveč hudo pri srci, da bi ga videl.

Ni mu bilo nobene pomoči. Vlekel se je še kakih deset dnij in po njem je bilo. Ljudje so ga hodili kropit, jaz sem pa ostal doma in žaloval po njem. Pri sprevodu vem, da sem si brisal debele solze, kakeršnih nisem točil dolgo ne niti poprej niti pozneje.

Leseni konj.

Zakaj ne ješ, konjíček moj,
Hlebá pšeničnega?
Saj jé ga rad še psíček moj,
Celó ovsénega.

Zakaj ne dvigaš v zrak glavé
Kot brateev čili vran,
Kedàr čez polja, log, vodé
Hití mu osedlan?

Zakaj ne dvigaš zadnjih nog,
Kedàr ti kaj ni prav?
O kaj ti je konjíček vbog,
Bolán si, nisi zdrav?

Zakaj? — ker v tebi ni krvi,
Na tebi ní mesá,
Življenja v tvojih udih ní
Sirotek iz lesá.

Rakulski.

